

St. Quentin, Orval, Marsoupe, 1/tm 6 augustus 2003

Het was me het weekje wel weer maar laat ik bij het begin beginnen. Donderdagmorgen hadden Daphne en ik om een uur of 10.00 afgesproken bij Hans The Kick. Van daaruit zouden we vertrekken om voorbij Antwerpen aansluiting te zoeken met Marc, Beth, Gilbert, Steve en Ellen. Omdat we weinig tussenstops hadden schoot het lekker op. Om een uur of 7 hadden we een camping gevonden in St. Quentin. Deze camping was van de gemeente en een oude tang van een jaar of 60 bewaakte de camping. Een camping als deze had ik nog niet eerder meegemaakt. Om 22.00 sloot de camping en werd alles hermetisch afgesloten. Je kon er niet meer af of op. Wel konden we nog net op tijd wat shoarma halen zodat we nog konden eten.

Renaldo en Debbie kwamen pas na 22.00 uur aan en we hebben nog geprobeerd ze over het hek te krijgen maar die oude tang had het al te snel door. Ze hebben toen maar in het bos overnacht. Niet iedereen bleek even goed tegen een wijntje te kunnen waardoor we konden genieten van de gevolgen daarvan. Tjonge jonge wat een feest. Ellen kon de tent niet meer open krijgen. Marc heeft dat toen maar gedaan en Ellen naar binnen geduwd met de mededeling dat ze moest gaan slapen (woef) Helaas deed ze dat niet en Steve werd dat al snel zat. Ik zal je de details maar besparen. Uiteindelijk, om een uur of 4, werd het dan toch rustig en konden we nog even een paar uurtjes slapen. De volgende ochtend hadden we om een 10 uur afgesproken bij Mac Donalds alwaar we Steven, Geert, Dave en Jose zouden ontmoeten. Daar hebben we even genoten van een fijn uitgebalanceerd ontbijt. Wel zaten we bij de verkeerde Mac Donalds maar uiteindelijk hadden we mekaar gevonden en konden we beginnen met de rit. Wat een weer hadden we, ruim 35oC was het. Zo hier en daar hebben we nog even in de bossen gespeeld en 's-avonds hebben we een camping gevonden nabij ?. Onderweg hadden we wat boodschappen gedaan zodat we lekker konden BBQen.

De volgende ochtend vertrokken we naar de Abdij van Orval waar de tweede rit begon. Al snel vonden we het bospad waar Hans en ik vorig jaar nog hebben geprobeerd door te komen. Het pad was redelijk droog maar zo hier en daar waren nog stukken waar even gesleept en gelierd moest worden. Het betere werk dus. Wel kwamen sommige Jeeps nog een boompje of een andere Jeep tegen maar de schade was beperkt. Helaas was er wat miscommunicatie over wanneer we naar Marsoupe zouden gaan maar besloten werd om een camping op te zoeken en de volgende dag weer een stuk van de route te rijden en dan naar Marsoupe te gaan. Gilbert vertrok wel alvast naar Marsoupe alwaar Frans en Monique en de kids al gearriveerd waren. De camping was prachtig aan het water gelegen en we hadden een veldje voor ons zelf. Het water was heerlijk verkoelend. Ook mochten we hier (eindelijk) een echt kampvuur maken. Steven en ik hebben in de bossen daar nog even wat hout voor gezocht. In de buurt hebben we een restaurantje gezocht waar we hebben gegeten. Ook dit is weer een verhaal apart. Steve had vlees besteld waar geen vet aan mocht zitten. Je raadt het al, de vetkwabben hingen er nog aan. Nadat het bord terug was gegaan naar de keuken kwam het binnen een minuut weer terug en hadden ze geprobeerd het vet er wat af te snijden. Dit was niet helemaal gelukt en het zag er ook niet meer uit. Steve vroeg of hij wat anders mocht bestellen maar dat zat er niet in en heeft hij een stukje vlees van een ander gegeten. Uiteraard wilden we dat gerecht niet afrekenen maar de kok dacht daar anders over en kwam al snel de keuken uitgestormd waardoor bijna een matpartij ontstond. Enfin, die avond hebben we nog lekker bij het kampvuur gezeten. Het was de nacht van het scheren. Marc heeft zijn hoofd kaalgeschoren en Hans heeft zijn snor er afgeschoren. Het staat ze een stuk beter maar Beth is er minder blij mee. De volgende ochtend hebben we eerst nog een stukje route gereden en toen was het tijd om naar Marsoupe te gaan. Eindelijk konden we de tent een paar dagen laten staan. Het is geweldig terrein maar niet om te onderschatten. Het zit vol met hellingen in de meest vreemde hoeken en bochten met verraderlijke kuilen en hobbels. Bovendien bestaat de ondergrond uit losliggend gesteente en gruis. Helaas waren Daphne en ik degene die aantoonde hoe verraderlijk het kon zijn. Op een gegeven moment kwam mijn linker voorwiel bij een afdaling met bocht in een kuil terwijl mijn rechterachterwiel een duwtje kreeg over een hobbel. Het kritieke kantelpunt waren we toen voorbij en een rollover was het gevolg. Gelukkig voor ons hadden we geen gordels om en zat er geen top op de Jeep waardoor we eruit zijn gevallen/geslingerd. Ik zag de Jeep naar beneden rollen maar Daphne was er aan de andere kant uitgegoot en zag de Jeep op zich afkomen. Het scheelde maar een haar maar gelukkig kwam mn Jeep een boom tegen en stopte die met rollen.

Voor Daphne liep het minder prettig af. Niet alleen had ze schaafwonden maar ook was haar enkel verzwikt/gekneusd, althans dat dachten we. Debbie was er gelukkig snel bij en heeft haar met haar medische achtergrond snel verbonden. Anderen waren bezig de ravage op te ruimen en na te denken over hoe de Jeep weer op zn pootjes te krijgen. Dit bleek nog niet zo eenvoudig. Na 2,5 uur bezig te zijn geweest met 4 lieren was mn Jeepie het bos weer uit. Helaas heeft de lier van Marc het daarbij niet overleefd. De samenwerking was heel bijzonder en mijn speciale dank daarvoor aan Frans, Renaldo, Dave, Hans, Marc, Gilbert en Steve.

Daphne was inmiddels naar de camping gebracht en werd daar verzorgd door Debbie, Monique en Beth waarvoor ook mijn speciale dank. Toen de Jeep weer op zn pootjes stond heeft Hans me naar Daphne gebracht. De tweede groep Jeepers: Jos, Gerdy, Dick, Marcel en Roberto waren inmiddels ook aangekomen. Het heeft de schrik er goed ingebracht.

De verdere dagen hebben we er toch met een raar gevoel rondgereden bij dergelijke stukken. Een gewaarschuwd mens ...

Enfin, 's-avonds hebben we lekker gebarbecued. Dit was weer perfect geregeld door Marcel die vlees en salades had meegenomen. Tegen een uur of 23 werd de pijn in Daphne's enkel toch wat te hevig en zijn we voor de zekerheid maar naar het ziekenhuis gegaan om foto's te maken. Gelukkig heeft Frans ons een lift gegeven en ging Steve mee om het eea te vertalen. Nadat ze 2 doctoren hadden opgetrommeld en foto's hadden gemaakt bleek Daphne haar enkelband te hebben gescheurd. De wonden werden nog eens goed gereinigd en haar enkel werd gespalkt waarna we na 2 uur weer terug konden naar de camping.

De volgende dag zouden een aantal Jeepers: Geert, Steven, Dave, Jose, Steve en Ellen weer naar huis vertrekken. Daphne en ik besloten ondanks de rollover tot het eind te blijven. Dit mede dankzij de steun en hulp van de overgebleven Jeepers die ons fantastisch hebben geholpen. Ook werd het tijd om eens te kijken of mn Jeepie nog starten wilde en dat deed ie! We hebben het raam weer wat rechtop geduwd en het eea nagekeken. De schade lijkt beperkt te zijn tot wat plaatwerk.

Diezelfde dag hebben Daphne en ik ook weer een stuk in het terrein gereden om van de schrik af te komen. Echt prettig was het niet en we hebben het daar ook maar even bij gelaten. De volgende dag was Hans The Kick jarig en werd verrast met zijn versierde Jeep. Helaas heeft hij daar ook niet teveel terrein kunnen rijden nu er vermoedelijk een tandwiel van de tweede versnelling is beschadigd. Die dag heb ik nog eens met Jos en met Renaldo meegereden die beiden zeer ervaren rijders zijn. Ook toen hebben we nog even staan te balanceren maar ervaring blijkt het probleem op te lossen en het was ook weer leerzaam.

Dick is de hele dag met een slijptol bezig geweest. Hij had door omstandigheden geen tijd gehad om zn Jeep klaar te krijgen waardoor hij nog even zijn wielkasten weg moest slijpen. Ook hebben we die dag eens gekeken hoe het met de maximale wieluitslag is door met 1 wiel een oprijplaat van de vrachtwagen van Marcel op te rijden. De spring over axle bleek zijn werk goed te doen. 's-Avonds hebben Renaldo en Dick pizza's gehaald en hebben we lekker pizza bij kaarslicht gegeten.

Helaas kwam ook aan deze trip een eind en de volgende dag was het tijd om te vertrekken. De terugreis bleek lang te duren. We waren nog maar net onderweg toen de temperatuur van de motor ineens erg snel opliep. De slang van de verwarming bleek te zijn losgeschoten en de koelvloeistof was eruit gepompt. Bij Marc liep de rem steeds warm en bij Renaldo kon de wielmoer wel een slagje hebben. Gelukkig konden we alle probleempjes oplossen en de weg vervolgen. Tegen een uur of 23 waren we dan eindelijk thuis.

Whitney & Londen, Engeland, 2001

Eind november zijn Steve en ik naar Engeland geweest. Steve vroeg mij mee te gaan omdat hij polyester body parts voor zijn Plymouth Scamp in Whitney (bij Oxford) op ging halen. En uiteraard is het leuker om met zijn tweeën te gaan. Een paar dagen voor we vertrokken, vroeg Steve nog naar mijn schoenmaat. Waar dat voor nodig was, bleek toen ik donderdagavond bij Steve en Marlou aankwam. KLOMPEN. Jawel, Steve had klompen geregeld en deze beschilderd. Die van hem in gifgroen en die van mij zwart met de tekst Repoman. In 1 woord: Geweldig!

Het hele weekend hebben we op die klompen rondgelopen en ik kan je vertellen dat het een bijzonder effect heeft op de mensen. Er zijn er zelfs die foto's maken. Vrijdagmorgen vertrokken we al vroeg, de wekker ging om 5.00 uur. Wat een tijd als je die avond ervoor nog een halve fles whiskey hebt gedownload. We voeren met de SeaCat van Oostende naar Dover, zo'n 3 uur varen. Zo halverwege de middag waren we dan in Whitney aangekomen. Dylan was er nog niet dus we gingen even de stad cq. kroeg in. Om een uur of 6 gingen we weer terug. Na de onderdelen te hebben ingeladen, hebben we nog uitgebreid foto's van diverse Mopar meetings bekeken. Omdat we nog geen hotel hadden geregeld, belde Dylan wat rond en we vonden een heel leuk Bed & Breakfast hotelletje. Gelukkig is hij ons voorgerezen anders hadden we het nooit gevonden. Nadat hij was weggereden keerde hij weer om om te vragen wat we gingen doen. Uiteraard was het niet de bedoeling om daar te blijven en we spraken af die avond met zijn drieën wat kroegjes af te lopen. Om een uur of 8 gaf Dylan's vrouw ons een lift naar het centrum en al snel hadden we een leuke kroeg te pakken. Helaas is het waar dat de kroegen al om 11.00 sloten en zodoende waren we op tijd weer terug. Misschien maar beter ook want die korte nachtrust van de nacht ervoor en de reis had ons aardig vermoeid.

's-Morgens kregen we een keurig ontbijt, alles erop en eraan. We waren er weer bijtijds uit want we hadden besloten de zaterdag in Londen door te brengen. Daar aangekomen hebben we eerst maar een hotel gezocht en de auto in de garage gezet. Verder gingen we maar met de bekende dubbeldekkers. Na het e.e.a. aan cultuurgood te hebben bekeken was het al snel tijd om diverse kroegen te bezichtigen. Ook in Londen blijken die dingen al om 23.00 uur te sluiten (??) Maar gelukkig hadden we gedurende de avond al wat flyers gescoord zodat we nog wat clubs en dancings inkwamen. En ik moet zeggen het was een geweldige avond, Engeland (althans Londen) bevalt me goed. Het was alleen een probleem om het hotel weer te vinden maar ook dat is weer goed gekomen. Vervelender was het toen ze ons bijna een uur te laat hadden wakker gemaakt. Snel het bed uit, ontbijtje naar binnen schuiven en met een rotgang naar Dover om daar aangekomen de boot nog te kunnen uitzwaaien. De eerste oerreactie moet nog in NL. te horen zijn geweest. De volgende boot ging pas 's-avonds. Ik ben toen maar even uitgestapt om een peuk te roken zodat Steve ff Marlous kon bellen.

Ondertussen vroeg ik of er nog een andere mogelijkheid was om eerder terug te gaan. Gelukkig bleek dat we nog een boot naar Calais konden pakken. De kaartjesman probeerde het wel te vertellen maar had er de kans niet toe. Snel terug naar de auto en de boot op. Het is wel een stukje verder rijden maar altijd nog veel sneller dan wachten op de volgende boot naar Oostende. Aankomende augustus gaan we weer naar Engeland voor de Europese Mopar meeting. De Scamp zal tegen die tijd helemaal up and running zijn zodat we een partijtje mee kunnen blazen. Wil je meer weten over Mopar, kijk dan eens op www.mopar.nl

Sclayn, 15 t/m 17 juli 2005

Het is even geleden dat ik een report schreef van mijn Jeep ervaringen. Zoals de meeste weten, is het ook even geleden dat ik zelf met mijn eigen Jeepie gereden heb nu deze grondig werd verbouwd na mijn rollover in Marsoupe. Inmiddels is die dus zo ver klaar dat ik er weer mee kan Jeepen. De lijst van aanpassingen is te lang om hier op te noemen en ook niet de bedoeling van dit verslag.

Zoals ik al schreef was dit weer het eerste echte weekend met mijn eigen Jeep en dat is, afgezien van de heenreis, uitstekend bevallen. We hadden fantastisch weer en omdat het een paar dagen niet geregend had, was het terrein ook goed te rijden. Ongelukjes gebeuren er altijd en zo rolde Eef van een bergje af. De schade viel nog reuze mee en hij kon de rest van het weekend ook gewoon verder rijden. Zo hier en daar brak er nog een kruisstukje, yoke, vrijloopnaaf enz. maar dat is bijna standaard.

Gelukkig heb ik mijn Jeep deze keer heel gehouden. Helaas geldt dat niet voor mijn Cherokee. Na de laatste weken druk bezig te zijn geweest een auto trailer te vinden en deze op tijd gekeurd te krijgen (Paul bedankt daarvoor!) vertrokken Helma (mijn bijrijdster) en ik vrijdagavond met de Cherokee met daarachter de trailer met daarop de Jeep richting Sclayn. Toen we bij Antwerpen de tunnel inreden, ging het echter mis. Het spul begon te slingeren en dan is er geen houden meer aan. Na eerst de linker muur te hebben geschampt, gingen we met het spul haaks op de rechtermuur waarna we weer terug stuiterden naar de linker rijbaan. De neus zat dus behoorlijk in mekaar en omdat de aanhanger schaarde zat de auto rechtsachter ook in mekaar. Gelukkig was onze schade beperkt tot wat schaafwonden en blauwe plekken en konden we gezond en wel uitstappen. Door de airbags was de klap niet echt hard aan gekomen en omdat we zo'n slinger maakten en we via de linkermuur frontaal naar de rechter gingen waren we ook al wat snelheid kwijt. Enfin, we hebben wat van de Cherokee afgerukte onderdelen van de rijbaan gehaald zodat het verkeer via de rechter rijbaan langs ons kon. We probeerden de Jeep nog van de trailer te halen maar dat was niet mogelijk nu de oprijplaat onder de bumper zat. Heb nog geprobeerd een Hi-Jack te regelen maar dat is ook geen standaard uitrusting. Wel was de L*ro rijder zo behulpzaam om de Cherokee alvast proberen recht te trekken zodat ook de vrachtwagens konden passeren. Na een minuut of 20 waren de politie en de berger gearriveerd en is het zaakje de tunnel uit gesleept naar een industrieterrein. Daar heeft de berger de Jeep een stukje opgetild zodat de oprijplaat onder de bumper vandaan geklapt kon worden.

Gelukkig was Helma niet echt onder de indruk van het hele ongeval en zulke bijrijders zijn zeldzaam. Het plan was dan ook om de bagage uit de Cherokee te halen en op de Jeep te knopen zodat we onze reis konden vervolgen. Uiteraard waren de al in Sclayn aanwezige Jeepers wat ongerust en we werden om 2 uur 's nachts dan ook warm onthaald. Na de tent op te hebben gezet, hebben we nog even een borreltje gedronken en een stukje film van de berging bekeken waarna het toch echt bedtijd werd. 's-Morgens konden we weer genieten van een uitgebreid ontbijt met gebakken eieren en spek waarna het rijden kon beginnen. Zoals ik al in het begin schreef hebben we het de rest van het weekend reuze naar onze zin gehad. We waren dan ook met een gezellige grote groep

St. Quentin, Orval, Marsoupe, 1 /tm 6 augustus 2003

Het was me het weekje wel weer maar laat ik bij het begin beginnen. Donderdagmorgen hadden Daphne en ik om een uur of 10.00 afgesproken bij Hans The Kick. Van daaruit zouden we vertrekken om voorbij Antwerpen aansluiting te zoeken met Marc, Beth, Gilbert, Steve en Ellen. Omdat we weinig tussenstops hadden schoot het lekker op. Om een uur of 7 hadden we een camping gevonden in St. Quentin. Deze camping was van de gemeente en een oude tang van een jaar of 60 bewaakte de camping. Een camping als deze had ik nog niet eerder meegemaakt. Om 22.00 sloot de camping en werd alles hermetisch afgesloten. Je kon er niet meer af of op. Wel konden we nog net op tijd wat shoarma halen zodat we nog konden eten.

Renaldo en Debbie kwamen pas na 22.00 uur aan en we hebben nog geprobeerd ze over het hek te krijgen maar die oude tang had het al te snel door. Ze hebben toen maar in het bos overnacht. Niet iedereen bleek even goed tegen een wijntje te kunnen waardoor we konden genieten van de gevolgen daarvan. Tjonge jonge wat een feest. Ellen kon de tent niet meer open krijgen. Marc heeft dat toen maar gedaan en Ellen naar binnen geduwd met de mededeling dat ze moest gaan slapen (woef) Helaas deed ze dat niet en Steve werd dat al snel zat. Ik zal je de details maar besparen. Uiteindelijk, om een uur of 4, werd het dan toch rustig en konden we nog even een paar uurtjes slapen.

De volgende ochtend hadden we om een 10 uur afgesproken bij Mac Donalds alwaar we Steven, Geert, Dave en Jose zouden ontmoeten. Daar hebben we even genoten van een fijn uitgebalanceerd ontbijt. Wel zaten we bij de verkeerde Mac Donalds maar uiteindelijk hadden we mekaar gevonden en konden we beginnen met de rit.

Wat een weer hadden we, ruim 35oC was het. Zo hier en daar hebben we nog even in de bossen gespeeld en 's-avonds hebben we een camping gevonden naarbij ?. Onderweg hadden we wat boodschappen gedaan zodat we lekker konden BBQen.

De volgende ochtend vertrokken we naar de Abdij van Orval waar de tweede rit begon. Al snel vonden we het bospad waar Hans en ik vorig jaar nog hebben geprobeerd door te komen. Het pad was redelijk droog maar zo hier en daar waren nog stukken waar even gesleept en gelierd moest worden. Het betere werk dus. Wel kwamen sommige Jeeps nog een boompje of een andere Jeep tegen maar de schade was beperkt.

Helaas was er wat miscommunicatie over wanneer we naar Marsoupe zouden gaan maar besloten werd om een camping op te zoeken en de volgende dag weer een stuk van de route te rijden en dan naar Marsoupe te gaan. Gilbert vertrok wel alvast naar Marsoupe alwaar Frans en Monique en de kids al gearriveerd waren. De camping was prachtig aan het water gelegen en we hadden een veldje voor ons zelf. Het water was heerlijk verkoelend. Ook mochten we hier (eindelijk) een echt kampvuur maken. Steven en ik hebben in de bossen daar nog even wat hout voor gezocht. In de buurt hebben we een restaurantje gezocht waar we hebben gegeten. Ook dit is weer een verhaal apart. Steve had vlees besteld waar geen vet aan mocht zitten. Je raadt het al, de vetkwabben hingen er nog aan. Nadat het bord terug was gegaan naar de keuken kwam het binnen een minuut weer terug en hadden ze geprobeerd het vet er wat af te snijden. Dit was niet helemaal gelukt en het zag er ook niet meer uit. Steve vroeg of hij wat anders mocht bestellen maar dat zat er niet in en heeft hij een stukje vlees van een ander gegeten. Uiteraard wilden we dat gerecht niet afrekenen maar de kok dacht daar anders over en kwam al snel de keuken uitgestormd waardoor bijna een matpartij ontstond. Enfin, die avond hebben we nog lekker bij het kampvuur gezeten. Het was de nacht van het scheren. Marc heeft zijn hoofd kaalgeschoren en Hans heeft zijn snor er afgeschoren. Het staat ze een stuk beter maar Beth is er minder blij mee.

De volgende ochtend hebben we eerst nog een stukje route gereden en toen was het tijd om naar Marsoupe te gaan. Eindelijk konden we de tent een paar dagen laten staan. Het is geweldig terrein maar niet om te onderschatten. Het zit vol met hellingen in de meest vreemde hoeken en bochten met verraderlijke kuilen en hobbels. Bovendien bestaat de ondergrond uit losliggend gesteente en gruis. Helaas waren Daphne en ik degene die aantoonde hoe verraderlijk het kon zijn. Op een gegeven moment kwam mijn linker voorwiel bij een afdaling met bocht in een kuil terwijl mijn rechterachterwiel een duwtje kreeg over een hobbel. Het kritieke kantelpunt waren we toen voorbij en een rollover was het gevolg. Gelukkig voor ons hadden we geen gordels om en zat er geen top op de Jeep waardoor we eruit zijn gevallen/geslingerd. Ik zag de Jeep naar beneden rollen maar Daphne was er aan de andere kant uitgegooid en zag de Jeep op zich afkomen. Het scheelde maar een haar maar gelukkig kwam mn Jeep een boom tegen en stopte die met rollen.

Voor Daphne liep het minder prettig af. Niet alleen had ze schaafwonden maar ook was haar enkel verzwikt/gekneusd, althans dat dachten we. Debbie was er gelukkig snel bij en heeft haar met haar medische achtergrond snel verbonden. Anderen waren bezig de ravage op te ruimen en na te denken over hoe de Jeep weer op zn pootjes te krijgen. Dit bleek nog niet zo eenvoudig. Na 2,5 uur bezig te zijn geweest met 4 lieren was mn Jeepie het bos weer uit. Helaas heeft de lier van Marc het daarbij niet overleefd. De samenwerking was heel bijzonder en mijn speciale dank daarvoor aan Frans, Renaldo, Dave, Hans, Marc, Gilbert en Steve.

Daphne was inmiddels naar de camping gebracht en werd daar verzorgd door Debbie, Monique en Beth waarvoor ook mijn speciale dank. Toen de Jeep weer op zn pootjes stond heeft Hans me naar Daphne gebracht. De tweede groep Jeepers: Jos, Gerdy, Dick, Marcel en Roberto waren inmiddels ook aangekomen. Het heeft de schrik er goed ingebracht.

De verdere dagen hebben we er toch met een raar gevoel rondgereden bij dergelijke stukken. Een gewaarschuwd mens ...

Enfin, 's-avonds hebben we lekker gebarbecued. Dit was weer perfect geregeld door Marcel die vlees en salades had meegenomen. Tegen een uur of 23 werd de pijn in Daphne's enkel toch wat te hevig en zijn we voor de zekerheid maar naar het ziekenhuis gegaan om foto's te maken. Gelukkig heeft Frans ons een lift gegeven en ging Steve mee om het eea te vertalen. Nadat ze 2 doctoren hadden opgetrommeld en foto's hadden gemaakt bleek Daphne haar enkelband te hebben gescheurd. De wonden werden nog eens goed gereinigd en haar enkel werd gespalkt waarna we na 2 uur weer terug konden naar de camping.

De volgende dag zouden een aantal Jeepers: Geert, Steven, Dave, Jose, Steve en Ellen weer naar huis vertrekken. Daphne en ik besloten ondanks de rollover tot het eind te blijven. Dit mede dankzij de steun en hulp van de overgebleven Jeepers die ons fantastisch hebben geholpen. Ook werd het tijd om eens te kijken of mn Jeepie nog starten wilde en dat deed ie! We hebben het raam weer wat rechtop geduwd en het eea nagekeken. De schade lijkt beperkt te zijn tot wat plaatwerk.

Diezelfde dag hebben Daphne en ik ook weer een stuk in het terrein gereden om van de schrik af te komen. Echt prettig was het niet en we hebben het daar ook maar even bij gelaten. De volgende dag was Hans The Kick jarig en werd verrast met zijn versierde Jeep. Helaas heeft hij daar ook niet teveel terrein kunnen rijden nu er vermoedelijk een tandwiel van de tweede versnelling is beschadigd. Die dag heb ik nog eens met Jos en met Renaldo meegereden die beiden zeer ervaren rijders zijn. Ook toen hebben we nog even staan te balanceren maar ervaring blijkt het probleem op te lossen en het was ook weer leerzaam.

Dick is de hele dag met een slijptol bezig geweest. Hij had door omstandigheden geen tijd gehad om zn Jeep klaar te krijgen waardoor hij nog even zijn wielkasten weg moest slijpen. Ook hebben we die dag eens gekeken hoe het met de maximale wieluitslag is door met 1 wiel een oprijplaat van de vrachtwagen van Marcel op te rijden. De spring over axle bleek zijn werk goed te doen. 's-Avonds hebben Renaldo en Dick pizza's gehaald en hebben we lekker pizza bij kaarslicht gegeten.

Helaas kwam ook aan deze trip een eind en de volgende dag was het tijd om te vertrekken. De terugreis bleek lang te duren. We waren nog maar net onderweg toen de temperatuur van de motor ineens erg snel opliep. De slang van de verwarming bleek te zijn losgeschoten en de koelvloeistof was eruit gepompt. Bij Marc liep de rem steeds warm en bij Renaldo kon de wielmoer wel een slagje hebben. Gelukkig konden we alle probleempjes oplossen en de weg vervolgen. Tegen een uur of 23 waren we dan eindelijk thuis.

Hemelvaart, Bouillion, Belgie, 2001

Het was een fantastisch Hemelvaart-weekend. Lekker met de Jeep naar de Ardennen geweest. Op dat moment had ik nog geen eigen Jeep dus ben ik met Steve meegereden. Op zich al een avontuur want we kenden mekaar nog maar een uur. n wat waren we vergeten. Gelukkig niet de auto maar de tent (gvd). Geen nood, we waren welkom om bij andere mensen in de vouwcaravan te logeren. Vanwege het gesnurk niet echt een succes. Toch maar een hotel opgezocht voor de volgende nachten. Wat een beestenbende was het weer. Sommigen hadden zelfs een tapinstallatie meegenomen. Aan alcohol uiteraard geen gebrek. Verder was het dansen achter op de auto, vlamme uitlaten (wat een geluid zo'n 4l V8 !) en een mooie natuur

Mol, België, september 2001

De vuurdoop. Voor het eerst met mijn eigen Jeep een weekend op stap. Vanuit Almere pikte ik eerst Hans (The Kick), en in Amersfoort Dick op om vervolgens naar Steve in Werkendam te rijden. Van daaruit reden we met 4 Jeeps naar Mol (Belgie). De organisatie had een keurige camping geregeld. Nadeel is dat je je een beetje moet gedragen omdat er nog andere gasten zijn. In totaal waren we daar met ruim 60 Jeeps. Ook diverse Jeepers uit België waren er. Hoewel we ons best deden om het netjes te houden is het toch niet helemaal gelukt. Er was er een die met een Harley een BurnOut in het restaurant deed. Op zich wel cool maar later begreep ik dat het niet de bedoeling was. Vaag staat me ook nog bij dat Steve en ik de vijverpartij in het restaurant zijn ingedoken. Mijn Jeepie heeft het ook goed gedaan. Alles is nog heel.

Steamy Trials, Bouillon, België, 9 t/m 12 mei 2002

Eindelijk was het weer zover: een weekend voor Jeepers. Lang naar uitgekeken. Helaas niet met mijn eigen Jeepie want die staat nog steeds in de shop (automaat kapot) Donderdagmorgen eerst naar Steve (Digglar). In Hazeldonk hebben we Marcel (Boris) en Dick en Leo opgepikt en iets voorbij Antwerpen Luc met family.

Op de camping aangekomen bleek dat de rest van de Mudbusters (Mudgyver, Musky en King of Metal) er al waren en al een kamp hadden opgezet en al lekker aan het bier zaten. Eerst maar de tent opgezet voor ik zelf een infuusje whiskey aanlegde. Achteraf maar goed ook want de eerste avond hadden we gelijk een heftige onweersbui te pakken. Dat beloofde in ieder geval genoeg bagger en daar kwamen we immers voor. De volgende morgen is de ene helft van de Jeepers eerst een soort survival gaan doen op voor mij veel te grote hoogte en daarna een trial, terwijl de andere helft een rit maakte van ruim 200 km.

De volgende dag was dat uiteraard andersom. De rit beatte helaas meer asfalt dan bagger dus lieren en slepen was niet nodig. De sfeer en de gezelligheid was gelukkig wel zoals het hoort. Prettige barbeque, karaoke (minder prettig) en kampvuur. Zondag was iedereen al vroeg op om de tent af te breken. Voor Geert-Jan (Musky) was dat niet meer nodig want zijn Jeep was de vorige ochtend al over zijn tent heen gereden toen die van de handrem schoot.

